

ליאור דיין

יקירתי

איש לא מחכה לי באמבטיה
 איש לא מחכה לי במגרה
 אלפים שנות חשך מפרידות בינינו, יקירתי
 זה נכון, זה נכון
 ואיש לא מחכה לי בסלון
 ואיש אינו מביט עלי מבעד לחלון
 הוילונות דהויים, המרחקים גדלים עם השנים,
 ואני מתקלף, משיל גידים, מטפח שרירים.

איש לא מחכה לי על הרצפה
 איש גם לא מחכה לי בחדר השנה,
 החדרים ריקים ממני, ואני עשוי שאריות של בנינים
 עוד אלפים שנות חשך, יקירתי, ואז את תגלי
 ואז את תגלי
 שזמננו לעולם לא בא
 זה נכון יקירתי, זה נכון, לצערי,
 חיינו חרים ומסים, טפסים וכיסים, פקידות לשכה ואקדחים.

איש לא מחכה לי מעבר לפנה
 איש לא מחכה לי מתחת לספה
 והאמת שגם אני אינני מחכה לאיש
 בשום מקום
 האמת שכבר שנים אינני נמצא
 כן, כן, זה נכון, כבר שנים אינני נמצא
 זהו עולם כבר, יקירתי, ואני זוחל אותו בקצב ממצע.

שיר זמני

ועד כדור הלוריון הכא,
 עם העתון של אתמול, על המטה,
 ושיחת הטלפון שלא נענתה
 ומהדורת הבקר מבעד למרקע
 והחוב למכלת
 לחוטי החשמל
 לכביש 6
 למוציאים לפעל
 לבתי המרקחת
 לפקדי העירייה
 ולרשיות המקומיות והאזוריות
 ולמחלקת הגביה.

ועד שמעין תגיע ותתפשט פה לרבע שעה
 ועד שחדש יולי יגמר להזיע
 את הטמפרטורה הגבוהה
 ועד שחתך האכלוסיה יגמר לחתך
 למגזר הערבי
 את הצורה
 ועד שאגמר לגחץ את חובותי לחברה
 ואיך אפשר לשכח את מיכל, ואת קרין, ואת נעה,
 שהיו כאן כשכל זה קרה,
 ואת הריח שהן סחבו אתן
 הישר מהשדרה.

וכל אגף הגביה
 וכדורי השנה
 ומעין, מיכל, קרין ונעה
 לעת עתה, לעת עתה.